

TR L NG CHO B

C m nghĩ v Ngày Hi n Ph

Tr n M Duy t

Ng i con trai h i b :

-B i, con h i b m t câu đ c không.

-T t nhiên là đ c r i, con trai. Ông b đáp.

-M i gì làm v c c a b đ c tr bao nhiêu?

-T i sao con l i quan tâm v t n l ng c a b ?

-Con ch tò mò mu n b t thôi. Nh ng b có th cho con b t đ c không, m i gì b đ c tr bao nhiêu? C u bé nài n.

-L ng hi n th i c a b là 50\$ m t gì.

-Con cảm n b . Nói xong c u v i vã v phòng đóng ch t c a i.

Linh tính cho biết cho cái gì khác lạ, ông bố đến trong căn phòng của con, gõ cửa và nói:

-Con làm gì mà hôm nay ông bố rời đi vàng vọt phòng thờ? Mẹ cho bố vào phòng không?

Vào phòng của con, thấy con đang đọc những quyển sách, ông thở dài nói:

-Con đọc những quyển sách này để làm gì?

-Con muốn đọc xem trong hộp thư của con có những gì bao nhiêu. Những quyển sách quá nhiều
đọc mãi không biết làm gì.

Nói rồi của con rơm rớm nước mắt và đưa 25\$ gửi những quyển sách và những quyển cho bố và nói:

-Hay là bố dành cho con một quyển sách không? Vì con chỉ có thể trả những quyển sách thôi.

Nghe vậy người cha hiểu những gì của con muốn gì. Ông đã cảm thấy lòng con hôn hận hận, và
hai bố con đã có một buổi nói chuyện thật hạnh phúc.

Câu chuyện như trên chắc hẳn đã nghe khắp đâu đó bằng cách này hay cách khác, nhưng tôi vẫn
muốn nhắc lại đây nhân Ngày Hiền Phụ. Nó mang một ý nghĩa rất đặc biệt đối với tôi, đối với
các con tôi, và có thể đối với bạn nữa.

Ngày Hiền Phụ đối với tôi kể từ năm 1999 đến nay là những dịp tôi dùng để tưởng nhớ và nghĩ
cha thân yêu đã khuất. Tôi năm nay cũng đã vượt qua những cơn “cơn lai hý” nên Ngày Hiền
Phụ có thể là thời điểm ôn lại vai trò làm cha của mình trong quá khứ. Nhưng đối với các con
tôi, những ngày này hy vọng như những phần nào công nhận những đóng góp của cha mẹ để giúp chúng
sống tốt hơn bằng phần làm con, cũng như vai trò làm cha, làm bố đối với con cái của chúng.

Vì thấy tôi, ông là một người bố tuy vất vả. Ông đã qua đi nhưng bóng hình ông vẫn còn phảng phất, vẫn còn hiện diện quanh tôi. Tôi cảm thấy tôi phải mang ơn ông, và phải sống sao cho niềm hy vọng ông đặt nơi tôi đừng cạn mất.

Vì tôi, khi viết những dòng này, tôi muốn viết để tôi đi đến với chính mình qua vai trò người cha đối với các con tôi. Hình ảnh người con xin bố một nhà giáo người cha và mình đã xoáy mòn vào tâm trí tôi khi tôi cũng muốn bắt khóc. Tôi chợt nhận ra hình ảnh mình, hình ảnh các con mình trong câu chuyện này.

Trong cuộc sống và sự c ép của cảm áo giờ tôi nhìn lại, đã coi những người và hình phúc mà những người đã trao tặng cho tôi là những người con. Trong quá khứ đã nhìn lại tôi nhìn về con tôi như những gánh nặng, những phiền hà, những thử mà tôi chấp nhận để người cha chấp nhận. Và tôi đã vô tâm, đã hối hận, đã coi những người con như món quà tình yêu này. Ngày này ngày trôi qua, tôi đã không để ý đến gia đình, nhất là tôi đã không dành cho các con mình những thời gian cần thiết. Tôi vì những lý do để cho chúng những phút hạnh phúc rồi để quên đi, vì tôi ích kỷ muốn tìm cho mình một thế hạnh phúc riêng tư, một thế hạnh phúc mà tôi cho là có thể làm mãi mãi cái tôi của mình. Thế hạnh phúc của danh vọng, tiền tài, chức quyền, dục vọng mà thói thường người đi về tìm kiếm.

Vì trái tim của một người bố, tôi cảm thấy rất đau lòng khi nhìn chung quanh tôi, nhìn em bé rồi là tôi nghĩ. Bởi chúng nó không những không cho chúng để cảm ăn, áo mặc mà còn hành hạ, dè bỉu tuấn tử của chúng. Có những người bố coi một bữa ăn, một trái cá, một canh bắp, một buổi bóng đá, một chậu cà phê, một mối tình ngang trái hơn về con của họ.

Nhưng. Càng nhìn tuấn tử tôi càng nhận ra một điều mà tôi coi như chân lý. Nó đã cho tôi biết một điều là dù loay hoay, một mối trên hành trình cuộc sống, rồi cuộc tôi cũng chỉ có một cõi đi về. Trách Công Sơn đã đi đến chân lý đó rất sâu lắng, rất chốt thốt như sau:

Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi
Đi đâu loanh quanh cho đời mới mới
Trên hai vai ta đôi vng như t nguyệt
Rồi suốt trăm năm một cõi đi về

(Mọt Cõi Đi Vọ)

Vọ đâu? Vọ vọ i cọ i nguọ n cọ a mình, nọ i mình đã phát xuọ t. Vọ đâu? Vọ vọ i gia đình mình. Và vọ đâu? Vọ vọ i vọ con mình. Vì chọ khi dọ ng chân trên đọ ng vọ, tôi mọ i nhọ n ra hành trình mình đang đi đã dọ n tôi đi loanh quanh, mọ i mọ t mọ t cách vô lý. Tôi muọ n xin lọ i các con tôi vì nhọ ng khoọ nh khọ c họ nh phúc cọ a chúng mà tôi đã đánh mọ t, đã khiọ n chúng có cọ m tọ ng nhọ tôi vô tâm, vô tình, và vô trách nhiọ m đọ i vọ i chúng.

Vọ i các con tôi. Tôi không mong ngày Hiọ n Phọ năm nay các con tôi sọ biọ u tọ ng tôi nhọ ng món quà quý giá, nhọ ng tôi chọ mong chúng dành cho vọ chọ ng tôi mọ t buọ i chiọ u, mọ t buọ i họ p mọ t cùng nhau ăn mọ t bọ a cọ m gia đình, hoọ c ít ra cũng dành cho chúng tôi, riêng cá nhân tôi, mọ t thọ i gian bọ ng nọ a sọ tiọ n chúng kiọ m đọ c trong mọ t giọ .

Vì thọ i gian dành cho nhau và sọ hiọ n đọ n là mọ t quà tọ ng:

***Nọ u có yêu tôi thì hãy yêu tôi bây giọ
Đọ ng đọ i ngày mai đọ n lúc tôi qua đọ i
Đọ ng đọ i ngày mai đọ n khi tôi thành mây khói
Cát bọ i làm sao mà biọ t mọ m cọ i.***

(Nọ u Có Yêu Tôi - Trọ n Duy Đọ c)

Ngày Hiọ n Phọ 2019
